Ч. 228. Четвер 9 (22) жовтня 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Угорска криза. — Папский секретар Меррі дель Валь. — З далекого всходу).

Угорска криза все ще не залагоджена, але здає ся, що вже не довго потягне, що буде зависїти від того, чи Корона згодить ся на проґраму, яку виготовив комітет девятьох лїберальної партиї. Після вістий з Будапешту предложить комітет девятьох слїдуючу народно-войскову проґраму: 1) Команда у войску і внутрішна мова службова позістають і дальше нїмецкі. — 2) У войсковім поступованю судовім буде заведена постепенно мадярска мова.— 3) В школах кадетских на Угорщинї будуть викладати ся по нїмецки лиш предмети войскові а всї иньші по мадярски. — 4) Старі хоругви полкові позістануть незмінені, однакож на будуче, коли би якийсь полк справляв собі нові хоругви, то крім гербу габсбурґского має бути уміщений також герб угорский. — Після иньшої вісти проґрама комітету девятьох містить в собі також постанову, що парлямент угорский має конституцийне право мішати ся до справ запоручених Коронї в справах войскових. — Але насуває ся ще нова трудність, через котру залагоджене кризи може потягнути ся, а то становище хорватских членів парляменту, котрі на случай, коли би мадярскі жаданя, що-до увзгляднення мадярскої мови у войску, знайшли вислів в якійсь законній формі, будуть того самого домагати ся також і для хорватскої мови. Кажуть, що член комітету девятьох Йосипович висказав бажаня Хорватів в сїм напрямі і домагав ся уміщеня відповідного тексту. Коли би того бажаня не увзгляднено, то найблизшим наслїдком того було би невдоволене хорватских послів, котрі доси вірно держали ся мадярскої лїберальної партиї. Тих 42 хорватских голосів в угорскій палатї послів заважили вже нераз, а колиби они відпали, то лїберальна партия дуже би потерпіла. Але може бути, що й тут знайде ся якийсь спосіб порозуміня, бо, як кажуть Йосипович готов підписати умову партийну.

Папским секретарем державним на місце кард. Рамполлї іменований епіскоп Меррі дель Валь, котрий вже на найблизшій консисториї має бути іменований кардиналом. Меррі дель Валь єсть сином звістного у Відни ішпаньского дипльомата, котрий був там в роках 1886 до 1893 насамперед послом, а відтак амбасадором. Коли новий державний секретар куриї дня 10 жовтня 1865 р. уродив ся, батко єго був амбасадором в Льондонї. Меррі дель Валь одержав знамените виховане і вже від молодих лїт був призначений на сьвященика і духовного дипльомата. Вже в 1892 роцї одержав він становище папского коморника до послуг і достоїнство „хранильника риз“. Яко такий мав він новоіменованим кардиналам передавати кардинальскі червоні капелюхи. При одній такій нагоді виголосив він до Цїсаря довшу бесїду по латини. В 1897 р. став Меррі дель Валь домашним пралатом і апостольским делеґатом для Канади. В 1900 став він титулярним епіскопом нїмецким, а пізнїйше обняв академію церковної шляхти. Коли зібрало ся було конкляве, був він іменований єго секретарем, а папа Пій X-ий повірив єму опісля провізорично ведене секретарияту державного, котрого став ся тепер дїйстним шефом.

Підчас коли в Европі з одної сторони займають ся дуже гостиною італїяньскої королївскої пари в Парижи, з другої все ще не перестають коментувати відмови приїзду царя до Риму, годить ся, що з Льондону доносять про справи на далекім всході, котрі без сумнїву впливають на взаїмні відносини не лиш Франциї, Росиї і Італїї, але й других великих держав до себе. Отже до Pol. Corr. пишуть з Льондону: Справи на далекім всходї висунули ся нараз на перше місце. Тутешний репрезентант японьского правительства, бар. Гаяші, котрий по можности виступає проти шереня

---

18)

БОСНА і ГЕРЦЕГОВИНА

(Після Прайндльсберґер.-Мр., др. Вальтера Реннера, Делї і др. зладив К. Вербин).

(Дальше).

Недалеко від форту Степен, в сторонї повніссенькій скалистих шпилїв, стоїть старий замок Ключ, збудований на величезній скалистій пірамідї, такій, якої би не придумала й найбуйнїйша улва на становище для середновічного розбишацкого замку. Старі розвалини стоять мовби на сторожи над долиною Црнїци в тім місци, де найдальше на захід висуває ся Баба-плянїна, котрої найбільший вершок „Дед“ доходить до висоти 1737 м.; але зовсім надармо, бо нинї нїхто не думає нарушати спокій тої місцевости, що лежить на боцї від новочасного войскового гостинця. „Краль Сандаль“, що тут колись мав свою резиденцию, любував ся, видко, в дико-романтичних сторонах, бо розвалини замку стоять мовби орлине кубло межи немногими хатами місцевости, що приліплені до скал якби гнїзда ластівок. До вузкої брами того замку, до котрої можна дістати ся лиш з одного боку скали, не може вилїзти й найсьміливший чоловік без великих трудів і небезпечности. Високі мури з отворами до стріляня, котрі місцями заступлені природними скалами, суть ще й нинї дуже кріпкі та можуть ставити опір. Подвірє заросле бурянами та засипане дрібним каменем, котре завалило приступ до обох веж, що боронять того крила, до котрого лиш з одного боку єсть приступ. Останки мурів показують, де стояло і де знаходились комнати.

На захід від замку — каже Лебот — тягнуть ся три високі мури із скал, грубі на 2—3 метри і кінчать ся нараз стрімкою стїною. Межи тими природними заборолами, стояли — як то собі нарід розповідає — стайнї і городи. Попід тоту скалисту стїнку пливе більший потік. Єго вода добуває ся нараз із прямовисної дебри, а перепливши може яких 600 кроків, щезає знову на другім кінци долинки у великій ямі. Зазим вода добуде ся із внутра гір Баба, збирає ся в глубокій і просторій печері. Вхід до тої печери знаходить ся на яких 10 м. понад поверхнею долини. Коли стан води низький, то потік витїкає з помежи поодиноких щелин і ям в скалистій стїнцї; але коли снїги стають або коли впаде великий дощ, то глубина печери наповнить ся, і з єї гирла бухає вода величезною рвучою струєю і творить водоспади так красні і величаві, що ледви чи де знаходять ся їм подібні.

При низькім станї води, коли водоспади щезнуть, а вода лиш витїкає із скали якби з губки, може вправний в лазеню по скалах чоловік вилїзти на рівно вигладжену, трохи попукану плиту, що творить вхід до печери. Але дальше до печери ще нїхто доси не зайшов. Глубоко в долинї виднїє ся чорне гирло а на єго сподї сьвітить ся спокійна поверхня води. В серединї тої печери лїтають стада ластівок і голубів. Чудними красками прибрала природа стїни тої печери. Мохи і вохкість творять справдешні фрески у всїляких контрастах і відтїнях, почавши від ясно зеленої, жовтої і оранжевої краски, від делїкатно срібно сірої і рожевої, аж до глубокої темности поодиноких частий і поверхнї води, від котрої слабо відбиває ся сьвітло дня, яке туди заходить

Як далеко сягає тота печера і де кінчить ся, не дасть ся сказати, бо глубину єї закриває чорна пітьма і не можна туди дістати ся. Може бути, що тоті води, які збирають ся в печері, стоять в якійсь звязи з рівниною коло Ґацка. Так само не знати, куди вода подїває ся, коли щезне на другім боцї долини. Нарід шукає другого кінця води заєдно там, де нїби то випливають вкинені у воду відрубані людскі голови або трупи. Але то само розповідають і про Требінчицу, що випливає нараз з під землї коло Білека, і про Опачицу, що пливе в сторону як до Столяца, а котра виринає нараз з під землї до Дабарполю, по тамтім боцї переделини Коритника і Лижника. То здаєсь бути певною річию, що в одній стїнї печери знаходить ся другий отвір. Люди розповідають собі, що поза тим отвором тягне ся в масї гір Баба-плянїна велике озеро. Коли кинути з цїлої сили каменем, то несе ся дїйстно такий відгомін, як колиб камінь упав в дуже глубоку воду. Коли стан води єсть високий, то може бути, що вода випливає з того отвору до першої печери, а звичайно лиш витїкає крізь скалисту стїну.

Жителї Ключа жиють ще й нинї згадками про свого „короля Сандаля“, про котрого розповідають, що коли турецке войско заняло

занепокоєня і алярмуючих вістий, які рознесено в послїдних часах, схарактеризував положенє в слїдуючих коротких словах: що на тепер нема ніякої небезпечности, щоби прийшло до війни, але що все зависить від курсу, якого Росия держить ся. На послїдні слова сего дипльомата годить ся звернути увагу. Недодержанє речинця уступленя з Манджуриї занепокоїло без сумнїву широкі японьскі круги. Розходить ся о то, як довго і в якій мірі японьске правительство схоче ставити опір сему занепокоєню. Нема також сумнїву, що в Японії єсть богато таких, котрі кажуть, що треба користати з часу, коли вже конче то зараз входити в кризу, бо відкладанє виходить лиш в користь Росиї. З другої же сторони не минула й надія на порозумінє з Росиєю, та й не можна припускати, щоби Росія схотїла втягати до спору і Хіни, бо дипльомати в Петербурзї знають добре постанови анґльо-японьского союза та розуміють, що Анґлія, і то що найменше Анґлія, станула би по сторонї Японії. Великої ваги єсть зближенє до себе Франциї і Анґлії і в найблизшім вже часї прийде до порозуміня у всїх важних справах, отже також і в справі росийско-японьскій, а се дасть найціннїйшу поруку загального мира.

Новинки.

Львів дня 21 го жовтня 1903.

— **Відзначеня.** Є. В. Цїсар надав старшому прокураторови державному, радникови Двора, Фил. Воронецкому з нагоди перенесеня его на власну просьбу в стан супочинку кавалерский хрест ордеру Леопольда.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував прокуратора державного у Львові Генр. Гайдерера старшим прокуратором державним.

— **Доповняючий вибір** посла до ради державної з більшої посїлости вадовицкого округа виборчого на місце уступившого п. Кароля Чеча, відбув ся вчера, дня 20 жовтня. Послом вибрано д-ра Мих. Бобжиньского, б. віцепрезидента краєвої ради шкільної.

— **Іспит зрілости** в учительских семинариях мужеских і женьских в Галичинї зложили в лїтнім і осїннім речинци с. р. загалом 507 учеників і учениць публичних і 220 екстернїстів і екстернїсток. В приватних семинариях женьских з правом публичности у Львові і в Кракові зложило іспит зрілости 64 учениць. Разом зложило в р. 1903 іспит зрілости 791 учеників і учениць. Репробовано в сїм роцї у всїх мужеских і женьских семинариях 207 осіб.

— **Конкурс** розписав повітовий видїл в Надвірній на посаду окружного лїкаря з осїдком в Делятинї, з платнею 1000 кор. і додатком 600 кор. на поїздки. Поданя треба вносити до 15-го падолиста с. м.

— **З перемискої епархії.** Презенти одержали оо.: Іван Комарницкий на Трускавець і Ад. Говда на Боднарку. — Канон. інституцию одержали: Володимир Дуркот на Мисцову і Вол. Левицкий на Грозьову. — О. Роман Стецїв одержав завідательство в Цариньскім, о. Юрий Ґеньсьоровский установлений самостійним сотрудником в Кальницї. — Правительство продовжило на один рік дотацию для прив. сотрудників: в Волоци, Торках коло Бишева, Стебнику, Корчеві, Ванївцї і в Новім містї.

— **Руска бурса ремісничa і промислова у Львові** віднесла ся перед кількома днями до всїх рад повітових у всхідній части краю з просьбою о запомогу з повітових фондів на цїли згаданої бурси, а тою дорогою просить видїл сеї бурси всїх П. Т. членів Русинів, що засїдають в радах повітових, між котрими суть заступники маршалків і члени, що засїдають в видїлах повітових, щоби своїм впливом і повагою піддержали ту просьбу, коли стане она на дневнім порядку. Видїл згаданої бурси не сумнїває ся, що повітові репрезентациї, котрим розвій ремесел і промислу в краю не рівнодушний, возьмуть під розвагу внесену просьбу і не поскуплять щедрійших жертв на цїли згаданої Бурси.

— **Читальня наукова** уконституовала ся дня 11 с м. в Тернополи. Цїлею єї єсть з'єдинити людий доброї волї і утримуванєм лїтературних і наукових часописий, устроюванєм дискусий, прелекций і відчитів утворити в Тернополи наукове огнище, що дало-б членам спромогу пожиточної розривки і взаїмного образованя. Заінтересованє, яке новозаложена читальня обудила в ширших кружках тернопільскої публики, позваляє надїятись як найкрасшого розвитку товариства.

— **Загальні збори „Рускої Бурси" в Бережачах** відбудуть ся дня 2 падолиста с. р. в комнатах товариства о год. $1^1/_2$ пополудни. Того-ж дня о годинї 9-ій рано відправить ся заупокійне богослуженє за померших членів і питомцїв бурси.

— **Загальні збори товариства „Руский Інститут для дївчат в Перемишли"** відбудуть ся дня 29 н. ст. жовтня с. р. о годинї 5-ій, евентуально (§ 18 статута) о годинї 6 вечером в великій сали інститута з порядком дневним вказаним § 21 статута. Того-ж дня рано о 5-ій годинї відбуде ся в гр. кат. катедральній церкві поминальне богослуженє за померших членів і добродїїв інститута. — Подаючи се до відомости П. Т. членів, упрашає видїл товариства о громадну участь в загальних зборах і богослуженю.

— **Значна крадїж в церкві.** Оногди в ночи закрали ся до церкви в Уришкові, золочівского повіта, злодїї і забрали зі скарбонки 1274 корон 97 сотиків. Мимо енерґічного слїдства жандармериї, виновників крадежи доси не викрито.

— **З Тернополя** пишуть, що оногди арештувала тамошна полїция за волокитство 20-лїтну женщину Ярину Клендюк. Арештована зізнала в полїциї, що походить з Росиї, а утїкла звідтам перед місяцем з другою товаришкою, побоюючи ся кари, яка їх там ждала за те, що поубивали свої неправеснї дїти. Клендюкову віддано до тер-

---

цїлу охрестність довкола, Сандаль позатикав всї понори і залив водою цїле Ґацкополе та Голінів-Дол так, що понад то озеро виставав лиш замок Ключ на високій скалї. Так ставив Сандаль опір всїм нападам при помочи „множества кораблїв і човнів", удержуючи звязь з далекими берегами. Коли же вода наконець все-таки знайшла собі підземну дорогу і відплила, ставив замок опір і видержав через три роки облогу та піддав ся аж по смерти короля Сандаля. Та й тут як на Белополю коло Мостара розповідають люди, що на високих скалах Баби суть і доси зелїзні обручки, до котрих причіплювано кораблї. Годї тут розбирати, кілько правди на всїх того рода казках; але то річ певна, що Ґацкополе було колись озером, лиш часи, коли то було, сягають богато тисячів лїт назад. Мимо того переказ о тім задержав ся й до нинї.

Про „короля Сандаля" знає ся з історії ось що: він був свого часу найбільшим проводирем Боґомілів, внуком того Влатка Граніца, котрий на чолї босаньского войска здобув Хорватию для Твртка І., а пізнійше проводив досить щасливо тим босаньским войском, що прийшло на поміч Сербам в нещасливій для них батві на Косовім поли в 1389 р. По многих межиусобицях мусїв він наконець признати верховну власть султана. В 1418 р. підчас коронациї короля Стефана Остоіча держав ся він здалека і при помочи Ісак Беґа — котрий тодї резидував у Врг Боснї — розширив свої посїлости також і на босаньску землю. Аж коли Ісак Беґ, що вів перше турецке войско з Босни на Угорщину, погиб 1420 р. в битві під Темешваром, а Твртко II. зачав при помочи Угорщини заводити знову свою власть в Боснї, покорив ся і Сандаль перед босаньским королем та явив ся на коронациї Твртка. Який вплив він був собі виробив, та й пізнійше его удержав, можна з того зміркувати, що собор в Базилеї, коли в виду грозячої небезпечности від Турків старав ся завести згоду межи християнами, звернув свою увагу також і на босаньских Боґомілів та в 1433 за посередництвом дубровницкої републики віднїс ся не лиш до короля Твртка, але також і до Сандаля. Могутний проводир Боґомілів відповів відмовно, покликуючись при тім на завзяту борбу, яку викликав був син Остої, князь Радівой, при помочи Турків.

Власть Сандаля сягала далеко в Зету, теперішну Чорногору, на півночи аж до Хорватиї; він панував остаточно, хоч не коронований, дійстно в значно більшій части Босни, аж помер в 1445 р., ставувши на висотї своєї могутности. То Сандаль Граніц з роду Косача утворив Герцеґовину, хоч она пізнійше одержала тоту назву від нїмецкого цїсаря Фридриха III. Длятого зовсїм справедливо приписує народнє оповіданє велику ролю замкови Ключ. Нинї завмерло тут всяке житє; на нивах забитих дошками від всего сьвіта та на великих кладовищах з нагробниками, що сьвідчать о колишнім славнім житю, пасуть пастирі свої стада.

Всюди, в Црніци, в Радміловіцу, Дубовацу, коло Корита і Пляни, сьвідчать численні нагробники з богатими різьбами о великій культурі в сих диких сторонах, про котрі сотками лїт тілько було й згадки, коли десь там далеко в Туреччинї настала борба народів. А яке тут мусїло бути колись житє, коли можна було поставити сотки так красних нагробників?! Так із Пляни при великім головнім гостинцї іде стежка на захід до Чорногори. За пів години дороги сходить ся в долину, зарослу лїсом; поза тою долиною підниває ся сьміло в гору високий Вардар (1129 м.), на котрім тепер виднїє ся неаби-яка кріпость. Але важність сеї точки була вже давнійше знана, бо останки давних мурів вказують, що тут стояла кріпость, а при новій будові знайдено тут грецкі і македоньскі монети, котрим 2000 лїт. Але не то тут найзамітнїйше; найбільше значінє має тут величезне кладовище, що широким каблуком від Врбіци аж до Трновіци, закрите всюди корчами і деревами, обнимає майже цїле поднїжє гори. Тут поле для археольоґічних розкопів на цїлї десятки лїт.

А з далекої минувшости вступаємо по дальшій дорозї до Білека знову в живу теперішність. Ми дійшли тепер до кровавого Корита, в дику країну Красу, котрої долини старанно управлені. Нові цистерни (муровані або вирубані в скалї ями на дощівку) суть доказом печаливости правительства. Люди, що робили в поли, виглядали так мирно і смирно, як колиб в сїй тихій сторонї ніхто ще нїколи не чув вистрілу рушницї. Корито було колись вкрите лїсами і полями зі збіжем, а нарід звеличав сю сторону многими піснями. Але з численними нагробниками в Коритї вяжуть ся й оповіданя про криваві подїї. Ось одно з них:

В Різано жив богатий Турок, котрий пізнав в дорозї доньку беґа з Мітровіци і заручив ся з нею. Вертаючи назад, выцыганив він в хитрий спосіб на вижинї коло Ґласинаца від християньского купця Лімуна, що гнав тисяч волів, его дорогу зброю, з котрої лиш самі золоті обручки на довгім крісї важили 330 дукатів. Лімун постановив пімстити ся. У Венециї купив він собі нову зброю, зібрав собі сотню товаришів і пустив ся на розбої против Турків. В Коритї сидїв тін чотири роки і чекав, аж той Турок з Різано буде везти наречену до дому. Але той Турок післав свого брата Дурміш-беґа з тисяч їздцями. Весїльний похід під охороною войска заїхав щасливо до Мітровіци, але коли вертали назад, мала молода зловіщий сон: їй снило ся, що із мраки над Коритом вибігли вовки і розбили похід Турків. Але проводир не налякав ся того сну; мовчки пустив ся похід через небезпечну рівнину. Аж ось одному з весїльного походу захотїло ся закпити собі з розбишаків: „бубни загудїли, сопілки заграли, пістолї і кріси загриміли, а добрі юнаки стали сьпівати" — зовсїм так, як то каже ся в піснї. Розбишаки зачули і заступили дорогу у виволї, зі всїх крісів гримнули відразу та „розігнали Турків на всї боки, як вовки білі ягнята." Дружбі, що обома руками держав дївчину, відрубав Лімун обі руки по самі плеча і вхопив молоду. Відтак вилїзли розбишаки на Кобилаґлаву і посїдали собі, щоби напити ся вина, котре їм молода мусїла подавати. Але тимчасом молодий виїхав молодій на стрічу, зачув на поли коло Рудіни стрілянє, доїхав до

нопільского суду. Єї товаришка має перебувати в Бродах.

— **Славний рабін** чудотворець т. зв. „цадик" в Чорткові, Фрідман, помер там сими днями полишаючи значний маєток.

— **Убийство і самоубийство.** З Уфи, в Росиї доносять, що онтогди в тамошнім суді застрілив помічник адвоката Покровский предсїдателя суду Песляки, а відтак другим вистрілом сам собі відобрав житє.

— **Загадочний случай смерти.** Дня 14 вересня с. р. рано найшов зелїзничий будник між шинами на шляху Медика-Мостиска непритомного мужчину зі зраненою головою. Відвезено єго до шпиталю в Перемишли, де він на другий день помер. Незнакомий міг мати до 30 лїт, був високого росту, чорний, з оголеним лицем, одїтий був в кафтан з сивого сїрака. На білю мав руский напис: „Корольчук". Найдено при нїм годинник, мошонку з 4 кор. 28 с. і білет їзди з Кракова до Сокаля.

— **Огнї.** В громаді Дахнові, чесанівского повіта, згоріли в послїдних днях чотири селяньскі загороди. Шкода виносить звиж 10.000 корон. Причиною пожару була зла будова комина в хатї одного погорільця. — В кіньскій улици коло Майдану, ярославского повіта, знищив сими днями пожар 8 селяньских загород. Шкода, яку погорільцї потерпіли, лише в части обезпечена, виносить звиж 24.000 корон. Причиною пожару були дїти, що бавили ся сїрниками. — В присїлку Мельники коло Серн, в яворівскім повітї, знищив сими днями огонь три хати і 6 господарских будинків, загальної вартости 6.000 корон. Лише один з погорільцїв був обезпечений на 500 К. Огонь вибух внаслїдок хибної будови комина. — В Тростянци, того самого повіта, погоріло 17 селяньских загород. Необезпечена шкода виносить до 40.000 корон. — В Вільшаници, товмацкого повіта, згоріло сими днями 13 селяньских загород. Загальна шкода 17.000 К. була лиш в части обезпечена.

— **Підводне судно.** Дня 7 с. м. перепливло з Петербурга до Кронштата підводне судно, перше і як доси, одиноке в российскій фльотї. На переплинене дороги 30 верст попід воду потребувало судно $3^{1}/_{2}$ години. Судно зроблене в Петербурзї.

Господарство, промисл і торговля

— **Цїна збіжа** у Львові дня 20 жовтня Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 7·90 до 8·—; жито 6·30 до 6·60; овес 5·40 до 5·75; ячмінь пашний 4·75 до 5·25; ячмінь броварний 5·50 до 6·—; ріпак 9·25 до 9·50; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 6·50 до 9·—; вика 4·25 до 4·75; бобик 4·75 до 5·25; гречка —·— до —·—; кукуруда нова 5·80 до 6·20; хміль за 56 кільо 200·— до 220·—; конюшина червона 52·— до 56·—; конюшина біла 50·— до 70·—; конюшина шведска 45·— до 55·—; тимотка 23·— до 25·—.

ТЕЛЕГРАМИ.

Відень 21 жовтня. Мін. Люкач має бути в найблизшім часї іменований президентом мінїстрів.

Будапешт 21 жовтня. Ґр. Кін і мін. Люкач позістануть у Відни і там будуть дожидати цїсарского рішеня в справі залагодженя кризи.

Льондон 21 жовтня. Бюро Райтера доносить з Токіо що під взглядом заграничної полїтики ситуация не змінила ся. Мінїстер справ заграничних від 14 с. м. не конферував з российским послом.

Вашинґтон 21 жовтня. Дневники доносять, що правительство предложить конґресови жаданя кредиту 102 мілїони долярів на армію і марынарку.

Корита і там довідав ся від умираючого брата о всїм, що стало ся. Зі своїми товаришами вилїз він сосновим гущавником аж на скалу, де сидїли розбишаки. Тут вицїлив він свому смертельному ворогови просто в голову, але куля хибила і поцїлила дївчину в само серце. Розбишаки розбігли ся а молода лежала нежива на Кобилаґлаві....

От таких історий розповідають богато тай богато зложено народних пісень про такі подиї. Тут плила завсїгди кров аж до найновійших часів. Сама місцевость Корито лежить на невеличкім горбі трохи збоку від гостинця. Сумно в тім Коритї серед камінної пустинї, а хоч в день тут і досить тепло, то все таки з пограничних гір повіває студений як лїд вітер, а зимою лежить тут сніг рівно з хатами, та лиш зграї вовків виють довкола них.

Гостинець спадає відтак досить борзо в долину до Пляни, звідки розходить ся дорога до Столяца. Хороша касарня прикрашує сю сумну і пусту сторону, в котрій хоч би й з найбільшим трудом годї відшукати якоїсь зеленої деревини. І скали і поле то білі то сїрі, а що тут не можна було дістати ані каплї води для коний, то ми тут о скілько лиш було можна задержали ся коротко і поїхали дальше до Білека.

З Пляни сходить гостинець щораз низше в кітлину, в котрій лежить Білек. Треба дуже далеко колувати, щоби дістати ся до міста, але рівнина, що єго окружає, єсть дуже миленька, поля вкриті всюди буйними засївами. Лиш на всїх вершках видніють ся форти, що стоять тут на сторожи від Чорногори. Коло Білої Рудіни були ми впрочім в простій лїнії вже зовсім близько коло Вучідола в Чорногорі, де Чорногорцї в 1876 р. послїдний раз побили Турків. Білек лежить в краю на вижинї, званій Білек-Височина. Місто невелике, бо має лиш не сповна 2000 душ, але оно чисте і в значній части ново побудоване; та й магометанам побудовано з краєвих фондів мошею, бо стару розвалено. Жителї міста в значно більшій части православні і для того магометанам житє тут не конче миле, аж тепер можуть они свобіднїйше віддихати. Ми поступили до досить доброї реставрациї „під містом Віднем," де дістали доброго пива та знайшли навіть кругольню. На кільометр від „цивільного" міста єсть місто „войскове" само про себе, обведене грубими мурами. Звідси сходить ся простїсенько в дебру, в котрій нараз з якоїсь печери випливає ріка Требінчіца. Мимо того єсть Білек убогий на воду; аж тепер казало тут правительство вимурувати велику цистерну тай завело водопроводи.

Новий Білек єсть замкнений для цивільних людий. Дуже дивне робило то давнїйше враженє, що навіть в урядї почтовім були отвори до стріляня; тепер вже їх нема. Межи войсковими будинками знаходять ся тут і хороші городи, а високо понад жерелом Требінчици єсть і лїтний павільон. З відси веде дорога високо понад руслом Требінчици, котра, як кажуть, коло Раґузи випливає із землі яко ріка Омля та впадає до моря. Щораз висше піднимають ся гори по обох боках гостинця, котрий тут тягне ся множеством закрутів. По мостї переходимо через Чепелїцу, притоку Требінчіци, де касарня стереже переходу. Тут доходимо найблизше до чорногорской границї і до майже „сьвятої охрестности." На всході, в гостинця невидимий лежить монастир сьв. Николая, відтак монастир Добрічево, а трохи дальше на чорногорскім боцї сьв. Ілия.

Гостинець пiднимає ся знову в гору аж до 60 м. метрів на вижину коло Мошка, малої місцевости, коло котрої повно гробів з доісторичної доби. Недалеко від Мошка іде вузка дорога в долину Ясень і до Требіня. Чим більше доходимо до Требіня, тим більше показують ся управлені поля на лїво в долинї Требінчіци, котра великим закрутом обнимає місто.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1903 після середно-европ часу.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·22	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·45	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск з Підзамча
8·25		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·35	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·05	„ Лавочного. Калуша, Борислава
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Самбора, Хирова
	9·40	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Черновець, Делятина, Потутор
	10·40	„ Тернополя, Потутор
	1·14	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·50		„ Підволочиск з гол. двірця
2·04		„ „ з Підзамча, Гусятина
	2·10	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе, Калуша
2·50		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$
	3·25	„ Ряшева, Любачева
	3·30	„ Брухович від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$
	3·40	„ Самбора, Хирова
		Ніч
12·45	4·10	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Букарешту, Чорткова
	5·50	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$
	6·05	„ Станиславова, Жидачева
	6·15	„ Кракова, Відня, Берна, Хирова
	6·30	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в будні дни
	6 40	„ Лавочного, Мункача, Хирова, Калуша
	7·05	„ Сокаля, Рави рускої
	8·14	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	9·20	„ Підволочиск з Підзамча, Бродів
	9·55	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10 42	„ Іцкан, Чорткова, Залїщик, Делятина
	10 55	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·—	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·24	„ „ з Підз., Грималова, Залїщик
	11·05	„ Стрия
	11·11	„ Жовкви (лиш що неділї)

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$
	7·35	„ Самбора, Хирова
	7·40	„ Янова на гол. дворець
	7·45	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·35	„ Підволочиск на Підзамче
	7·55	„ „ „ гол. дворець
8·10		„ Станиславова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	8·55	„ Кракова, Відня, Орлова
	9·55	„ Стрия
	10·55	„ Ярослава, Любачева
	11·15	„ Станиславова, Потутор
	1·25	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
1·40		„ Іцкан, Станиславова, Чорткова, Залїщик
2·15		„ Підволочиск на Підзамче, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·30		„ Підволочиск на гол. дворець, Гусятина
	5 06	„ „ „ Підзамче
	5·30	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля, Белзця, Любачева
	5·50	„ Кракова
	5·40	„ Черновець, Жидачева
	3·14	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
		Ніч
	8·04	З Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·—	„ Самбора, Сянока
12·20		„ Черновець, Залїщик, Делятина
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·09	„ Тернополя, Грималова на Підзамче
	3·30	„ Тернополя, Грималова на гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	10·07	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	9·12	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	8·25	„ Брухович від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дні
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Сянока
	9·25	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Чорткова, Гусятина
	10·02	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець на Підз.
	10·40	„ Лавочного, Калуша, Борислава
	11·50	„ Любіня вел. $^{15}/_{5}$—$^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята

ЗАМІТКА. Пора нічна від **6** г. вечером до **5** г. **59** м. рано Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховэцкий

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).